

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๘/๒๕๕๗

เรื่องพิจารณาที่ ต.๘/๒๕๕๗

วันที่ ๒๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

เรื่อง นางทิวพร ธรรมวิวัฒนะ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ และมาตรา ๒๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๔๐ มาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๒๑๑ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า นางทิวพร ธรรมวิวัฒนะ (ผู้ร้อง) เป็นจำเลย ในคดีอาญาของศาลอาญาธนบุรี คดีหมายเลขแดงที่ ด.๒๑๒๔/๒๕๕๔ โดยศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ผู้ร้อง มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๔ (๑) (๔) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ และมาตรา ๘๑ โดยลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกง ๒ กระหนง จำคุกกระหนงละ ๖ เดือน รวมจำคุก ๑๒ เดือน และลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกงและร่วมกันนำข้อมูลอันเป็นเท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ๑๕ กระหนง จำคุกกระหนงละ ๑ ปี รวมจำคุก ๑๕ ปี โดยรวมโทษจำคุกทั้งสิ้น ๑๕ ปี ๑๒ เดือน และ ให้ผู้ร้องใช้เงินคืนแก่โจทก์ร่วม ผู้ร้องยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ผู้ร้องประสงค์จะฎีกาได้แย้ง คำพิพากษาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ แต่เนื่องจากคดีนี้มีอัตราโทษต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๑๘ มาตรา ๒๑๙ มาตรา ๒๒๐ และ มาตรา ๒๒๑ ผู้ร้องจึงยื่นฎีกาพร้อมกับคำร้องขอให้องค์คณะผู้พิพากษาที่พิจารณาและพิพากษาคดีใน ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์รับรองให้ผู้ร้องยื่นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ผู้ร้องเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ ที่บัญญัติว่า “ในคดีซึ่งห้ามฎีกาไว้โดยมาตรา ๒๑๘, ๒๑๙ และ ๒๒๐ แห่งประมวลกฎหมายนี้ ถ้าผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์พิเคราะห์เห็นว่าข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา หรืออธิบดีกรมอัยการลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาว่ามีเหตุอันควรที่ศาลสูงสุดจะได้วินิจฉัย ก็ให้รับฎีกานั้นไว้พิจารณาต่อไป” เป็นบทบัญญัติที่ทำให้อำนาจผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจอย่างกว้างขวาง และการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษาในการพิจารณาวินิจฉัยคดีอาจแตกต่างกันไปตามแนวคิดของแต่ละคน ซึ่งอาจทำให้เกิดความไม่เสมอภาค นอกจากนี้คดีที่ผ่านการพิจารณาของศาลอุทธรณ์แล้ว ฝ่ายที่แพ้คดีย่อมมีสิทธิยื่นฎีกาต่อศาลฎีกาได้โดยไม่ต้องให้ผู้พิพากษาท่านใดรับรอง ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ และมาตรา ๒๒๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๔๐ มาตรา ๑๙๗ และมาตรา ๒๑๑ หรือไม่ ทั้งนี้ ผู้ร้องได้ยื่น คำร้องขอให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาค้วยแล้ว

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่มิอาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้ นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

- ๓ -

(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณี que บุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ ที่บัญญัติห้ามมิให้คู่ความฎีกาในคดีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์นั้น มิได้เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงตามคำร้อง และก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในคำร้องว่าผู้พิพากษาที่พิจารณาและพิพากษาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ได้ปฏิเสธหรือมีคำสั่งไม่รับคำร้องของผู้ร้องในการขอให้รับรองฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๑ แต่อย่างไร ผู้ร้องจึงมิใช่บุคคลผู้ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย อีกทั้งยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงตามคำร้องว่า ผู้ร้องได้ใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ ในการยื่นคำโต้แย้งต่อศาลที่พิจารณาคดีอยู่ และยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔๕ (๑) และแม้ว่าผู้ร้องจะได้กล่าวอ้างว่าได้ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) แล้วก็ตาม แต่ก็ไม่ปรากฏเอกสารหลักฐานว่าได้ยื่นคำร้องหรือได้รับการแจ้งผลการพิจารณาแล้วแต่อย่างไร กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๔๘/๒๕๕๖)

วิษณุ เครืองาม

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

เฉลิมพล ไชยกุล

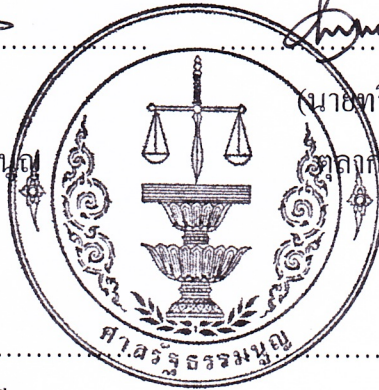
(นายเฉลิมพล ไชยกุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ชัช ชลวร

(นายชัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นุรักษ์ มาประณีต

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

บุญส่ง กุลบุปผา

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

สุพจน์ ไข่มุกด์

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

อุดมศักดิ์ นิตินันท์

(นายอุดมศักดิ์ นิตินันท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ